

Grund til at gaa til en højere Pris og har ment at kunne forsvare det for Statens Vedkommende, idet jeg jo varetager Statens Interesser. Grunden er simpelthen den, at da Begravelsesvæsenet renoncerede paa at faa de 3 Tdr. Land tilbage, saa kunde vi afgrave dem saaledes, at Terrainet kom i Niveau med Sørbaniens Terrain, saaledes at der derved blev en nem Afgang til det. Dette Areal kommer til at ligge lige ved Siden af Godsbanegaarden, og Folk, som ere kendte med Forholdene, mene, at Værdien derved kan blive lige saa stor, som det vi have betalt Begravelsesvæsenet derved. Derfor har jeg fundet det forvarligt at gaa den Vej. I øvrigt vilde det have været mig kæreere og lettere at gaa til et Forlig, forinden jeg fik Kongens Joged paa Halsen end efter den Tid. Derfor — det siger jeg ganske frit — vilde jeg hellere have forhandlet herom i Tiden Maj—Juni end senere, men jeg har dog troet ogsaa senere at burde gøre det, fordi jeg anser det forvarligt for Statens Interesser, og for Begravelsesvæsenets Vedkommende anser jeg ogsaa for langt heldigere, at det har faaet et Forlig, end om det var kommet ind i en lang Proces.

Justitsministeren (M. L. Lemann): Jeg kan ikke sige andet, end at det meget lange Foredrag, som den ærede Forespørger begyndte med, i den Grad har blandet alle Ting sammen og gjort hele Spørgsmaalet uklart og veitschweisig i Stedet for at simplicitere det. Det ærede Medlem har jo blandet en umaadelig Mængde Ting ind i Spørgsmaalet, som der ikke er den fjerneste Grund til at blande ind deri, og har blandt andet underholdt Forsamlingen med Citater af forskellige Skrifter, som skulde bevise Spørgsmaal, som der jo aldeles ingen Tvivl er om, og som derfor fuldstændig kunde have været sparede. Dog vil jeg ikke undlade at bemærke lejlighedsvis, at hvor det ikke passer det ærede Medlem at læse lidt længer frem i Citatet, der har han naturligvis undladt det. Det, der her er Spørgsmaal om, er aldeles ikke Spørgsmaal om, hvorvidt Begravelsesvæsenet eller en privat Mand, som mener, at man ikke har været berettiget til at ekspropriere hans Ejendom, kan gaa til Domstolene eller ej. Det er aldeles ikke Spørgsmaalet, for der er ikke noget Menneske, som bestrider, at vedkommende kan gaa til Domstolene. Det kan han naturligvis gøre, selv om det er det aabenbare Brøvl, han siger. Den formelle Afgang til at gaa til Domstolene kan jo slet ikke nægtes ham, og den nægtes intet Menneske. Det er altjaa

slet ikke Spørgsmaalet, og alle de mange Citater og al den Lærdom, som den ærede Interpellant med en vis — jeg tør vel nok sige — Selvbehågelighed nu har underholdt Tinget med et Par Timer for at godtgøre — blandt andet ogsaa ved Citater af mig selv — at jeg virkelig mener, at man kan drage den Slags Spørgsmaal for Domstolene, og at Domstolene kunne komme til at afgøre Spørgsmaalet om, hvorvidt Øvrigheden har overskredet sin Myndighed — alle de Citater kunde have været fuldstændig sparede, for alt det er der jo intet Menneske, som har modsagt. Det, som der her er Spørgsmaal om, er tværtimod en anden Ting, det er nemlig det om Statens, Regeringens Handlinger kunne hindres, være sig ved et Jogedsforbud eller paa anden Maade, naar man i Statens Vels Interesser anser det for nødvendigt at handle. At man tværtimod bagefter kan gaa til Domstolene, det er der intet Menneske, som har benægtet, og det behøvedes der, som sagt, ikke alenkange Citater for at godtgøre. Naar der saa spørges — det var noget, som det ærede Medlem hndede at dvæle ved, idet han nemlig undgik at komme til den ganske simple Besvarelse, som alle ærede Medlemmer naturligvis have tænkt paa — hvad vilde Følgen blive, naar der blev foretaget noget, som senere ved den endelige Dom blev erklæret for galt — det ærede Medlem udbredte sig her om at føre en Mængde Jyld tilbage fra Kallebodstrand til Balby og deslige og talte om det, som det var den vansteligste Ting af Verden at komme ud over — saa skal jeg hertil blot sige, at der vil ske det samme, som altid sker, naar der er sket en Mand Uret, nemlig at han skal have Erstatning, og denne Erstatning maa fastsættes ved uvilige Mænds Skøn, hvis man ikke kan blive enig om at fastsætte den paa anden Maade. Altsaa, der er slet ikke nogen Vanstelighed til Stede, saa ogsaa disse besynderlige Udmaalinger synes jeg derfor, det ærede Medlem kunde have sparet sig.

Min Opfattelse af dette Spørgsmaal er den, som ogsaa stemmer overens med, hvad den eneste Forfatter, der har ytret sig om Spørgsmaalet om Forbud, mener, nemlig at Statens, Regeringens Handlinger ikke kunne standses ved Jogedsforbud. Man kan bagefter gaa til Domstolene, men man kan ikke hindre Regeringen i at handle. Det er den Opfattelse, som jeg gaar ud fra, og den Opfattelse fører saa til de øvrige Konsekvenser, som jeg nu naturligvis nærmere skal berøre. Det er ogsaa den eneste mulige Opfattelse, thi dersom man ikke gik ud fra den, vilde jo enhver Regering være umulig. Enhver Virk-